

Introit: *Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše, a bratr Sosthenés, církvi Boží v Korintu (v Růžďce), posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať jsou shromážděni kdekoliv, jinde či u nás: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem. (1. Korintským 1, 1-9)*

Píseň

Modlitba

Čtení: Ezechiel 37, 1-14

Píseň

Text kázání: Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. (Jan 6,63)

Bratři a sestry,

apoštol Pavel přirovnává církev k tělu Kristovu. A tak my všichni křesťané jsme tedy jedno Kristovo tělo. Jelikož se ale nadále nemůžeme fyzicky scházet ke společným bohoslužbám, kostely a modlitebny jsou prázdné. A tak se někomu nezasvěcenému na první pohled může zdát, jakoby to tělo Kristovo neexistovalo. Nebo ještě jinak. Tím, že se nemůžeme sejít společně, tak je to tak trochu podobné těm rozházeným kostem v tom údolí, jak jsme četli u proroka Ezechiele. Nikde se nic neděje, zdá se být vyprahlo a mrtvo.

Těmi dnešními bohoslužbami vás však, bratři a sestry, chceme povzbudit, že tomu tak není! Že ani tady v Růžďce to není **údolí suchých kostí**. Církev Kristova i tady na tomto místě stále je a žije! Nejsme rozházeni jako ty kosti v údolí. Když jsme byli v neděli na procházce na hřebenu od Dušné ke Klenovu, tak jsme potkali několik z vás. Bylo to obcerstvující setkání. Připadal jsem si jako *pastýř na horách. Ovečky sboru nemohou do kostela, ale na kopce ano. A pastýř je tam nalezne!* A to je skvělé! Nejsme tedy suché kosti. A že by z nás vyprchal život? To jsem nezapomněl ani u jednoho, kterého jsem potkal. Naopak jsem byl povzbuzen! No a svědectví víry dětí, bratří a sester, které dnes slyšíte a vidíte, jsou taky živá a mluví o životě. Mluví o tom, že *nás spojuje společná víra*, že jsme na sebe nezapomněli, že se těšíme, až se zase budeme moci sejít, že se za sebe *modlíme, navzájem se povzbuzujeme*. A taky, jak to jde, se každý zvláště *sytíme Božím slovem a skrze modlitby nás propojuje a oživuje jeden a tentýž Duch. Duch Boží*.

A ten výrok Pána Ježíše, ten to o Duchu Božím jen dotvrzuje. **Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena.** Co to slovo vlastně říká? Jistě znáte rčení o určitém náladovém stavu člověka, když je člověk nějak ztrápený či je nemocný a nemá sílu, že *chodí jako tělo bez duše*. Něco jako chodící mrtvola, zombík. Prostě skleslý, rezignovaný a bez zájmu. V takovém stavu je člověk unavený, otrávený, nemá energii něco vytvářet. Určitě každý z nás takový stav čas od času zažil, že se necítí být v kondici. A možná v tento ponurý a komplikovaný čas to prožíváme i častěji. Jak se tedy dobít, aby měl člověk zase plno energie a chuti do života? Výživový poradce by poradil, jak se správně stravovat. Psychoterapeut by zase ordinoval terapii, nebo pobyt v přírodě, lékař by naordinoval léky a odpočinek, další by poradili něco jiného. To jistě může být potřebné. Ale co naordinovat pro naši duši? O tom mluví ten dnešní výrok Pána Ježíše: **Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.** Pán Ježíš zde mluví o tom, že slovo, které hlásá, není jen takové obyčejné slovo. To jeho slovo je Slovo Boží. Slovo oživené Božím Duchem. A takové slovo přináší nejen naději, ale i život a čerstvost. Takový čerstvý vítr. Když se podíváme do toho údolí suchých kostí, tak tam přišel taky pěkný průvan. Ale než přišel vítr, bylo proroku Ezechieli řečeno, aby prorokoval přímo k těm suchým kostem: **Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo! Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.**“ Dovedeme si to představit? Ty rozházené vysušené kosti, zvířata je za tu dobu roznesla všude možně. Místo, kde zřejmě proběhla nějaká bitva, kde se vraždilo, místo plné prokletí a těžkých hříchů. To, když člověk spatří, tak si řekne, to už nikdo nikdy nedá dohromady. Natož aby v tom anebo na tomto místě byl ještě někdy život. A přece se prorok nad tím údolím postaví a začne prorokovat to, co mu řekl Hospodin. A co se stane? **A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl.** Myslím, bratři a sestry, že ten příběh nám chce ukázat důležitou věc! Důležitou jak pro jednotlivce, tak pro celou církev. Máme tady tři zajímavá stadia. Suché vyprahlé kosti, pak následně mrtvá těla bez života a potom živé, velmi silné vojsko, které se postavilo na nohy. Jsou to takové speciální tři vývojové stupně duchovního života. V suchých a rozházených kostech nevidíme ani známku života a je to ohromný chaos. To je život bez Boha. Bůh nabízí

věčný život, ale ten, kdo odmítne Krista, nebude mít tento život. A tak z Božího pohledu kdy, jak víme, **u Pána je jeden jako tisíc let a tisíc let jako jeden den**, je každý nevěřící vlastně mrtev. Protože jeho život končí ve smrti. Jak se píše v listu Efezským 2.1, každý takový je **mrtev pro své viny a hříchy**. Ovšem Bůh to tak nechce nechat. On miluje člověka a nechce nikoho ztratit. Každého chce probudit k životu! A proto posílá mě i tebe, abychom prorokovali nad suchými kostmi kolem nás. Abychom jim řekli. ***I když se ti tvá situace zdá ztracená, i když už nemáš žádnou naději, Bůh má pro tebe připravený nový život!*** A teď se dostáváme k tomu druhému stadiu. Ti, kteří slovo Boží stále odmítají, zůstávají v prokletém pohřebišti. Avšak ti, kteří na slovo Boží reagují, kteří o něm začnou přemýšlet, to jsou ti, kteří začínají jít do sebe. To je jako když nastalo to dunění a kosti šli do sebe. A nezůstalo jen u toho, kosti byly pokryty šlachami, masem a kůží. Avšak život v tom nebyl. Co je to za duchovní stadium, kdy už se s námi něco děje, je tu jakýsi náznak života, ale stále to ještě není ono? Ty **kosti se seběhly dohromady, pokryly se masem a kůží**. To je stav člověka, který ví, že Kristus je Spasitel, že je Zachránce, avšak stále se trápí. Stále prožívá vinu, stále upadá po každé, když si uvědomí, že zase porušil Boží zákony. Propadá se do strachu a nejistoty, protože neví, jestli má věčný život. A Boha si představuje jako toho, který ho trestá. A tak aby ulehčil svému svědomí, aby se Bohu zalíbil, začne konat dobré skutky. Ve skutečnosti v tom ale není ani kousek toho Božího života. Je to v podstatě život vlastního sebeospravedlnění. Avšak když se podíváme do toho údolí, tak vlastně zjistíme, že to není žádný život. A že ta mrtvola možná na pohled vypadá dokonce hrůzostrašněji, než rozházené suché kosti. A pokud to tak někdy je v našich životech, a pokud tomu tak je někdy i v církvi, jako v těle Kristově, pak se nemůžeme divit, že naše křesťanství spíše vzbuzuje odpor, než aby přitahovalo životem. Jestli bychom chtěli na lidi **nakládat břemena, která sami nejsme schopni nést**, pak s takovým mrtvým evangeliem nemůžeme nikoho oslovit. Jak to tedy správně uchopit?

Vraťme se nyní k tomu Ježíšovu výroku, protože tam máme odpověď: **Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život**. Ne každé slovo, které je řečeno i v církvi, je nutně slovo života. Ne každé slovo oživuje Duch Boží. On neoživí slovo, které není Božím slovem. Na druhou stranu, když někdy otevřu Bibli, také mne z ní někdy něco zrovna neosloví. Ale ve chvíli, kdy se ztiším v modlitbě, když požádám Ducha svatého, aby otevřel mé srdce, abych dobře rozpoznal, čím mě chce obcerstvit, pak mi oživí to, co On sám chce oživit. Tehdy se ten natištěný text stane pro mne živým slovem. Tomu třetímu stadiu, tedy tomu stavu velmi silného a živého vojska předchází Ezechielovo naslouchání Hospodinu. **Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“** Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko. To třetí stadium, bratři a sestry, to je jediné stadium, ve kterém je ten opravdový duchovní život. Nejprve bych zmínil, co se píše dále v tom listu Efezským 2, 4-6: **Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši**. Tím živým vojákem Ježíše Krista, tou silnou armádou plnou života, jsou ti, kteří uvěřili, že Kristova oběť na kříži je dokonalá. Ti, kteří vyznali své viny a hříchy a přijali Kristovo odpuštění a ospravedlnění. Každý takový, který odevzdal svůj život Kristu, byl **zapečetěn pečetí Ducha svatého** pro věčný život. Co je zapečetěno, to patří tomu, koho je pečet. Přesto nejede vlak. To je to první, co nám dává život. Avšak na každý den, bratři a sestry, potřebujeme sílu shůry. Potřebujeme se učit spoléhat na Ducha svatého. V NĚM je obrovský potenciál, nezapomínejme na to! **Atak: Přijď, duchu, od čtyř větrů a oživ mne. Přijď, duchu, od čtyř větrů a oživ církev. Přijď, duchu, od čtyř větrů a vyved' z hrobů ty, kteří už to vzdali**.

Jakkoliv můžeme, bratři a sestry, prožívat osobní krizi, beznaděj, ztracenost, anebo třeba úzkost z toho, že když jsme teď bez fyzického společenství, že to bude mít na nás nebo i na církev neblahý dopad, pak ať vám je povzbuzením tento příběh **z údolí suchých kostí**. Bůh má moc tě oživit! Bůh má moc taky povolat Boží armádu, církev Božího Ducha. Bůh má moc vzkřísit i mrtvé. A my víme, že to dělá a dělat bude. A na konci věků tím tuplem! Posilujte se proto ve víře každý sám za sebe. A zůstávejme propojeni na modlitbách, v Božím slově a v Kristově Duchu. Pán Ježíš říká, že jeho Slovo je Duch a život. A proto čtème a naslouchejme Božímu slovu a žádejme Ducha svatého, aby nás obcerstvil a oživil. Bude mu velikým potěšením. On na to čeká, aby nám učinil každý den radostným. Amen. Píseň modlitba

Slovo poslání: Koloským 2, 1-7

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista, a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň